

liskovský domkár

7. ročník

číslo 1/2009

... časopis mladých, ale aj skôr narodených domkárov

ČO NÁJDETE V TOMTO ČÍSLE:

Adoptovali sme si triedu z Afriky (str. 3)

Naše akcie (str. 6-17)

Deti na slovičko (str. 4)

Predstavenie stretiek (str. 18)

Rodičia na slovičko (str. 5)

Tabletky duchovnej múdrosti (str. 20)

Milí naši čitatelia,

v týchto sviatočných dňoch si budeme navzájom priať pokoj, požehnanie, radosť, šťastie... Slová, ktoré vyslovíme rýchlo, niekedy bez uvažovania, úplne automaticky. Ale zamysleli sme sa niekedy nad tým, že nič z toho neprichádza samo od seba a že to nemôžeme žiadať iba od druhých?

Áno, podvedomie nám hovorí, že i my sme k tomu potrební. Nielen brať a vyžadovať, ale i dať, pomáhať, obetovať sa, niekedy až zabúdať na seba. Toto je náš vklad k šťastiu našej rodiny, miesta nášho života a budúcich spomienok, miesta prijatia aj rozletu, spoločných radostí i osobných námáh. Jednoducho povedané, každý z nás môže ovplyvniť vzťahy, atmosféru, komunikáciu v našich rodinách.

Rodina nemôže byť loďou, ktorá je ponechaná napospas prúdom a vetrom, náhodným hodnotám a módnym sklonom spoločnosti, ale plavidlom pevne vedeným do cieľa zodpovednou a svornou posádkou.

Nech nám v nastávajúcom roku žiari nazaretská rodina ako vzor pri vytváraní našich šťastných rodín, ktoré sú pevne zakotvené v Bohu. Pretože iba to nám môže byť pevnou zárukou, že nikdy nestroskotá.

liskovský domkár

vydáva Domka - Združenie
saleziánskej mládeže v Liskovej
Lisková 35, 03481

web www.domkaliskova.sk

redakcia

Jaroslav Timko st., Ľudmila Timková,
Zuzana Mrvová, Erika Horvátová,
Jaroslav Timko ml., Ivana Barteková,
Štefan Timko

vydané s finančnou podporou MŠ

DOMKA -Združenie saleziánskej mládeže
v Liskovej

Vás srdečne pozýva na

DOMKÁRSKY PLES

v Kultúrnom dome v Liskovej

v sobotu, 16. januára 2010 o 19⁰⁰ hod.

Adoptovali sme si triedu z Afriky !

Ako žijú ľudia v Sudáne?

Obyvateľstvo

Územie južného Sudánu obývajú predovšetkým kmene *Bari, Dinka, Kir*, ktoré vyznávajú kresťanstvo alebo animizmus. Na území severného Sudánu prevažnú časť obyvateľstva tvoria Arabi, väčšinovým náboženstvom je tu **islam**.

V dôsledku 50-ročnej občianskej vojny **60% dnešnej populácie tvorí mládež do 25 rokov** a deti. Jedna celá generácia len **bojovala** a nič iné sa nenaučila.

Ľuďom chýbajú základné zručnosti ako pestovať plodiny a postarať sa o živobytie pre seba a svojich blízkych.

Školstvo

Na severe krajiny je vyučovacím jazykom **arabčina**, na juhu Sudánu sa v školách vyučuje v **anglickom jazyku**. Školu navštevujú žiaci vo veku 5 - 15 rokov, je bežné, že aj starší si dopĺňajú základné vzdelanie. Školská dochádzka nie je povinná, deti ale prichádzajú do školy **z vlastnej iniciatívy**.

V mnohých dedinách najmä v oblasti južného Sudánu nie sú zatiaľ postavené vyhovujúce budovy a preto prebieha vyučovanie **pod stromami**, mangovníkmi.

Súčasťou vyučovania je **aj podanie jedného teplého jedla denne** žiakom. Zvyčajne ide o kukuričnú kašu, ryžu či fazuľu, prípadne doplnenú ovocím ako mango, papája a banány.

Projekt

Partnerom projektu je medzinárodná saleziánska organizácia BOSCO AID. **Saleziáni Don Bosca** pôsobia v Sudáne od r. 1982. Hlavnou náplňou ich činnosti je poskytovanie dostupného a kvalitného vzdelávania chudobným deťom a mladým. Budujú základné školy a odborné učilištia.

Pravidlá Adopcie tried

Mesačné náklady na chod jednej triedy sú **100 EUR**. Táto suma predstavuje prostriedky potrebné na: *učebné pomôcky, zabezpečenie jedla, príspevok na mzdu učiteľa* **Našou adoptovanou triedou je 2. trieda učňovského strediska, odbor automechanik v meste CHARTÚM, ktorej sme poslali 302 EUR na nasledujúci štvrťrok**. Peniaze z novembrových príspevkov budeme posielat začiatkom februára, dotedy ešte bude zbierka. Do Afriky sme poslali aj malú poštu o nás, budeme sa tešiť, keď nám aj oni niečo napíšu o sebe.

Všetkým darcom patrí srdečná vďaka.

Deti na slovíčko

Raz, keď bude moja dcéra dost' veľká na to, aby pochopila, čo motivuje jej mamu, poviem jej: Milovala som ťa natoľko, že som sa ťa vždy pýtala, kam a s kým ideš a o kolkej sa vrátiš domov. Milovala som ťa natoľko, že som trvala na tom, aby si si na nový bicykel nasporila sama, a to aj napriek tomu, že sme ti ho mohli s otcom bez ťažkostí kúpiť sami. Milovala som ťa natoľko, že som ťa nechala samú prísť na to, že tvoja nová najlepšia kamarátka nie je až taká dokonalá. Milovala som ťa natoľko, aby som ťa potrestala a nechala ťa upratať si tvoju izbu, čo ti zabralo dve hodiny, aj keď mne by to netrvalo viac ako 15 minút.

Milovala som ťa natoľko, aby som ťa nechala vidieť môj hnev, sklamanie a slzy, aby si pochopila, že ani tvoja mama nie je perfektná. Milovala som ťa natoľko, že som ťa nechala prevziať zodpovednosť za tvoje činy, aj keď tresty za to boli často také tvrdé, že mi skoro puklo srdce. Ale najmä, milovala som ťa natoľko, že som neváhala povedať NIE, aj keď som vedela, že ma nepochopíš a že ma možno za to budeš nenávidieť. To boli pre mňa najťažšie zápasy. Ale dnes som spokojná, lebo som v nich zvíťazila. A viem, že zároveň si zvíťazila aj ty. A raz, keď aj tvoja dcéra bude dost' veľká na to, aby pochopila, čo motivuje mamu, povieš jej:

Tvoja mama nie je zlá, keď má starosť o teba. Ja už viem, že tá moja bola najlepšia, hoci vtedy som si myslela, že je najhoršia na svete. Moja mama musela vždy vedieť, kde trávime náš voľný čas. Musela vedieť, s kým sa kamarátíme a čo spolu robíme. Dokonca nerešpektovala ani žiadne zákony na ochranu maloletých: museli sme umývať riad, vynášať smeti upratovať si v izbe - a ešte hrbu podobných nútených prác.

Myslela som si, že kvôli našej mame sme prišli o mnoho zážitkov, ktoré mali možnosť zažiť ostatné deti. Vždy trvala na tom, aby sme hovorili pravdu. Keď sme prišli do puberty, bola schopná čítať nám myšlienky. Bolo to na zúfanie. Dohliadala na to, aby sme si čistili zuby, aby sme študovali. Kvôli našej mame sme okrem iného prišli o kopu zážitkov, kvôli nej sme nikdy neskúsili drogy, nikdy sme nemali problémy s alkoholom, nestali sa z nás vandali. Kvôli nej sme si nikdy nezranili telo ani dušu a spoznali sme Boha. Áno, to všetko kvôli nej.

A teraz mám vlastnú rodinu, som celkom dobre vychovaná, som čestná, s úctou pristupujem k človeku. Mame sa podarilo zachrániť moje svedomie, som tolerantná, ale poznám aj nebezpečenstvá. Dnes už viem, že správne zásady sú múdrosťou, a preto sa snažím robiť všetko čo najlepšie, aj za cenu mnohých obiet. A to aj za cenu toho, že riskujem, že si moje deti budú o mne myslieť to, čo som si ja myslela o mojej mame. Lebo som už konečne pochopila, čo je to výchova s láskou, v zodpovednosti za šťastie mojich detí. Pochopila som, že nová generácia najviac potrebuje práve toto. Áno, potrebuje viac takých mám, ako bola tá moja.

Rodičia na slovíčko

Väčšinou sami seba presviedčame, že život bude lepší, keď sa zoberieme, budeme mať dieťa, a potom ďalšie. No keď sa tak stane, vôbec nie sme spokojní, pretože naše deti nie sú dosť veľké a myslíme si, že sa všetko určite zmení k lepšiemu, keď vyrastú. Prichádza puberta a my netúžime po ničom inom, len aby toto obdobie bolo čím skôr za nami. A takto by sme mohli pokračovať...

Hovoríme si, že náš život bude lepší, keď si naša manželka/manžel konečne lepšie zorganizuje život, keď budeme mať lepšie auto, keď budeme môcť ísť na dovolenku, keď budeme konečne na dôchodku... Pravdou však je, že najlepší čas na šťastie je práve teraz. Ak nie teraz, tak potom kedy? Náš život bude vždy plný výziev. Je lepšie tento fakt prijať a rozhodnúť sa byť šťastným napriek všetkému, čo nám zdanlivo stojí v ceste.

Nasledujúci príbeh sa stal na Vianoce. Malé dievčatko darovalo svojmu oteckovi balíček. Aké však bolo jeho prekvapenie, keď zistil, že v balíčku nič nie je. Vyčítavo sa pozrel na dcérku a prísny hlasom jej povedal: „Nevieš vari, že ak daruješ balíček, najprv musíš doň niečo vložiť, aby nebol prázdny?“ Dievčatko sa pozrelo na otca a so slzami v očiach vyhrklo: „Ale otecko, veď nie je prázdny! Naplnila som ho svojimi pusami!“ Vtedy si zahanbený otec klakol, objal svoju dcérku a poprosil ju, aby mu odpustila. Potom si balíček starostlivo odložil a vždy, keď sa mu nedarilo, keď mu bolo ťažko, alebo sa potreboval povzbudiť, otvoril si ho a vybral si z neho jednu pusku.

Každý z nás rodičov má podobný balíček lásky od svojich detí a nič na svete, čo môžeme vlastniť, nie je také cenné, ako práve ich láska. Prestaňme čakať, „kým bude lepšie“, kým splatíme hypotéku, kým dokončíme prácu, nečakajme na jar, na leto, na jeseň, na prvého, či pätnásteho v mesiaci... Rozhodnime sa byť šťastní teraz, v kruhu svojich najdrahších a s tým krásnym, čo nám už život daroval. Neexistuje žiadna cesta ku šťastiu, šťastie samotné je cesta. Takže ho prestaňme odkladať na „potom“. Nikdy nebude vhodnejší čas objať svoje dieťa a povedať mu, ako veľmi nám na ňom záleží, a to napriek tomu, že nie je dokonalé. Nikdy nebude lepší čas na to - byť šťastným.

Divadlo "Tri prasiatka a vlk"

Tak takéto niečo naša domkárska história doteraz nepoznala. Niežeby sme v Domke nikdy divadlá necvičili práve naopak, s divadlami máme bohaté skúsenosti (oslavy Don Bosca, jasličkové pobožnosti, tábory, ...). No na takejto scéne sme ešte žiadne divadlo neuvádzali.

Divadlo „Tri prasiatka a vlk“ pôvodne vzniklo pre náš rozprávkový letný tábor. Bolo rozdelené do 5 častí, pomocou ktorých sme vždy prezentovali myšlienku aktuálneho táborového dňa. No a keďže divadlo sa stretlo s veľkým úspechom, rozhodli sme sa ponúknuť ho ako sviatočný darček širšej liskovskej verejnosti.

A tak sa v nedeľu 4. januára o 15.00 hod. mohli naši herci predstaviť v plnej kráse. Publikum bolo na liskovské pomery početné odhadom sa zišlo asi 300 divákov všetkých vekových kategórií. Predstavenie bolo zábavné (predlohou bola vtipná verzia rozprávky, v pôvodnej audioverzii s hlasom S. Dančiaka). Na svoje si prišli najmä deti, ale na vtipných hláškach a pózach sa zabávali všetci.

A kto vlastne v divadle účinkoval? Tri prasiatka hrali Mária S. (Kvik), Veronika T. (Kroch) a Aja K. (Čuňo). Ich mamu hrala Zuzka A. a hladného

vlka Dominik T. No a na scéne sa na krátku chvíľu objavili aj 3 kozy (Majo Ž., Rast'o H. a Maťo H.).

Predstavenie trvalo asi 45 min. Po jeho skončení sme ešte všetkým rozdali medovníčky s novoročným domkárskym práním.

Veríme, že divákovi sa toto divadlo páčilo, a že sa takto budeme môcť stretnúť aj častejšie, veď podľa mňa sa divadelný talent skrýva vo viacerých, len ho treba dobre hľadať :)

Na záver ešte ďakujem všetkým, ktorí sa podieľali na príprave tejto aktivity (hercom, cvičiteľom, kulisárom, pekárom, cukrárom, propagátorom aj tým nevyzmenovaným). A dovidenia pri ďalšom divadle!

Jaro T.

Zimná olympiáda

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna rozprávková krajina. Zavítal do nej aj ujo Mrázik, ktorý hneď svojou striebornou palicou zamrazil všetko, čo len oko dovidelo. Raz, bolo to v nedeľu 18.1.2009, sa vybrali do tejto krajiny hľadať šťastie aj liskovskí chlapci a dievčatá. Išli išli, až prišli na veľikánsku bielučkú pláň. Vyše päťdesiat živých duší... (Anjeli boli stále na stráži, patrí im vďaka za ochranu svojich zverencov.) Vďaka patrí aj veliteľom štyroch skupiniek, ktoré sa vybrali k rozprávkovým postavám, aby splnili ich želania. Čo si prali? Nech vám to povedia oni sami:

1. Robiť dobré skutky je veľmi dôležité, a preto bolo potrebné pokúsiť sa pomôcť mne, slepej stareнке, a odniesť ma domov a pomôcť mi nájsť stratené eurá v bludisku. Prenášanie bolo náročné na kondičku na rozdiel od hľadania stratených eur v snehu, no všetky moje prania boli splnené a odo mňa ste odchádzali ešte plní sily.

2. Od prvého stanoviska sa postupne skupinka premiestnila ku druhému ku Mrázikovi. Niektorí z vás boli takí vyčerpaní, že vám to trvalo neskutočne dlho.... Vašou prvou úlohou bolo spomenúť si, čo som si pospevoval pri svojich prechádzkach po lese...niektoré verzie boli úžasne

originálne....):):)... No a ďalej ste si mali vyskúšať techniku zmrazovania stromov pomocou snehových gulí :) No a posledná úloha bola ľadovým dychom presunúť téglík zavesený na šnúrke od jedného stromu k druhému. Tu sa prejavila kapacita jednotlivých pľúc...

3. Neďaleko od Mrázika čo by kameňom dohodil sme mrzli my, dvaja uzimení a hladní zbojníci. Kto chcel nejaké body dostať z toho, čo sme nazbíjali, musel súdržne s ostatnými spoločníkmi prekopať lopty do cieľa a zahrať pantomímu pri speve našej zbojníckej pesničky: „Aj medvede teraz už spokojne spia....Všetky zvery hniezdočka majú..." Pamätáte si ešte?

4. Baba Jaga má svoj domček na stračeј nôžke. U mňa ste sa hrali na novodobých Ivankov. Mali ste si vziať kožúšok odo mňa a ísť k zamrznuteј Nastenke. Taký dobrý skutok by ste od prešibanej strigy nečakali, však. A predsa!

5. No, konečne! Tešila, som sa že mne, úboheј Nastenke, pomôžete polievať suchý peň, ako inak, v zime snehom. A ako pekne ste popísali a pokreslili v snehu odkazy od Ivanka pre mňa. Ďakujem!

Tri hodiny sme sa zabávali, spúšťali, súťažili. Šikovné skupinky dostali sladkú odmenu a ešte niečo... Ale to by ste mohli napísať vy, ako sa vám darilo.....

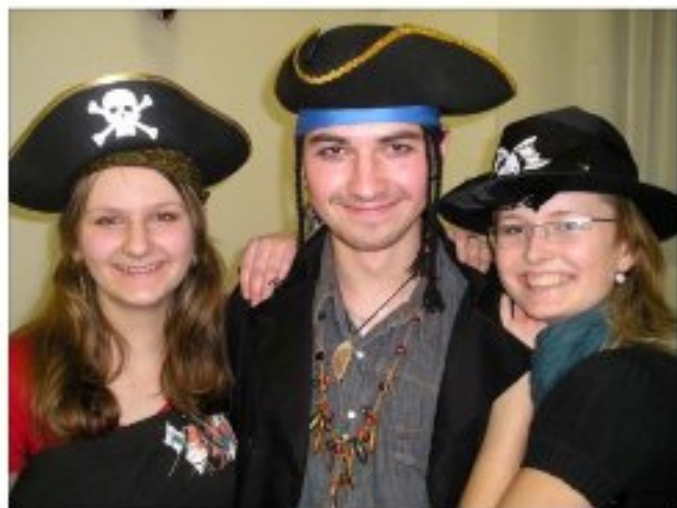
Mrázik pobúchal palicou, hora sa odčarovala a všetky deti zmizli. Naše neopakovateľné rozprávkové postavy sa premenili na Veroniku, Maja, Maťa, Máriu L., Barborku a Zuzku M.

Zazvonil zvonec a zimnej rozprávke bol koniec. Alebo už aj zime?

Ivka B.

Ples pirátov

Ako vlastne vznikol nápad na Pirátsky ples? No ako prvej táto myšlienka napadla Márii L., a nám ostatným animátorom tá myšlienka akosi povftala v našich pekných hlávkach a mohlo sa začať s organizáciou...

„Vítam vás na Čiernej Perle“ - takto odštartoval ples kapitán lode Jack Sparrow (Majo Ž.), ešte pár úvodných slov, aáá... ..zábava mohla začať. Ako to už na každej domkárskej tancovačke býva, tancovali sa párové tance, balónový, metlový, a pod. Samozrejme nesmeli chýbať ľudovky a

niečo moderného.

Keďže na ples mohli prísť domkári len v maskách, tak sme sa rozhodli, že tie najkrajšie budú odmenené. Všetci účastníci boli rozdelení do troch kategórií: v 1. kategórii sa na prvom mieste umiestnila vďaka našej porote (Mária L., Mária Š., Veronika T., Marian Ž.) Červená čiapočka - Sabinka Marková, v 2. kategórii (ročník 1. - 4.) prvú cenu vyhrali Traja mušketeri - bratia Kubalovci (Oliver, Samuel, Filip) a v 3. kategórii to vyhrali "Cicinky" - sestry Mojšové (Ivana a Paulína). Na naše prekvapenie sa do masiek obliekli aj najmenší a najmladší členovia Domky - Dominika Sarová ako Čertík - bertík a Emka Mrvová ako Rozkvitnutá lúka.

Dúfam, že táto tanečná akcia nebola v tomto roku prvá aj posledná, a že sa nabudúce stretneme ešte vo väčšom počte.

Keď sa nabudúce náš kapitán rozhodne zakotvíť v týchto končinách, tak neváhajte a pripojte sa k nám, isto sa ozveme.

Takže ahoj!!

P.S. Ahoj je neformálny pozdrav, pôvodne ho používali námorníci.

Mária S.

Návšteva domova dôchodcov

Stretko detí 3.-4. ročníka je veľmi šikovné, a keď si niečo zaumieni....koniec :-). Tak to bolo aj s návštevou domova dôchodcov v Lipt. Sliačoch. Animátorky im to len tak navrhli, že či by chceli a deti odvtedy nevraveli nič iné, len to, kedy tam konečne pôjdeme. No a aby to nedopadlo tak, že „sľuby sa sľubujú a blázni sa radujú“, tak sa teda Mária L. rozhodla zavolať do domova, či by to bolo možné. Pani riaditeľka bola

veľmi ochotná a tak s radosťou súhlasila.

A tak sme sa pustili do prípravy, aby sme neprišli naprázdno. Deti im vyrobili krásne srdiečka a štvorlístky z rýchlo tvrdnúcej plastelíny. Keď boli hotové, pripevnili sme ich na kožený špagát, no a na srdiečka a štvorlístky pridali nápis DOMKA 2009. (aby na nás nezabudli :-). Potom sme si ešte pripravili rôzne pesničky, ukazovačky a domkárske tance.

Konečne nastal deň „D“ - 19. apríl 2009. Stretli sme sa na autobusovej zastávke, z ktorej sme išli do Ružomberka a odtiaľ na autobuse do Liptovských Sliačov. Dorazili sme o tretej, pred vchodom nás už vítali staré tety a ujovia :-). Tak sme sa privítali aj s pani riaditeľkou, pripravili sa a mohli sme začať.

Začali sme spievať a potom sme im zatancovali..... a potom nám oni navrhli pesničky ľudové a spievali sme spolu s nimi. :-) Po našom programe nám pani riaditeľka urobila exkurziu po domove. Ukázala nám izby a kuchyňu a aj spoločenskú miestnosť, v ktorej nás čakalo občerstvenie. :-) Dobili sme energiu a potom sme sa pobrali domov.....cestou sme sa zastavili v izbách ľudí, ktorí boli ležiaci a ešte sme aj im zaspievali osobitne v izbách.

No a nastal čas odchodu domov. Pani riaditeľka sa nám ponúkla že nás domov odvezie...takže o odvoz sme mali postarané. :-) Pekne sme sa rozlúčili a odišli naspäť domov.

Keďže deti mali sľúbené za pekné spievanie zmrzlinu, tak sme navštívili u nás v Liskovej Šport klub. Každý si dal zmrzlinu a kto nemohol tak aspoň lízatko :-). Potom sme sa už mohli definitívne rozlúčiť. Všetkým sa páčilo, všetci boli šťastní, že troškou svojho spevu môžu spríjemniť starým a opusteným aspoň jeden deň. :-) Deti sú však deti a už sa zasa pýtajú, kedy tam zas pôjdeme. :-)

Mária L.

Popoludnie spolu

Tak v takomto hesle sme odchádzali v jedno pekné nedeľné popoludnie. Mali sme to namierené do Ludrovej, kde sme sa mali stretnúť s domkármi z Ružomberka a taktiež z Ludrovej. Keď sme po nie veľmi dlhej ceste dorazili na faru rozdelili sme sa do skupín a čakali čo bude nasledovať.

Na úvod sme sa pomodlili ako sa na správnych kresťanov patrí, a potom už nasledovala scénka o svätom Pavlovi, v ktorej si hlavnú úlohu zahral Majo Ž. A mohli sme ísť

súťažiť. Ak sme chceli dôjsť do cieľa, museli sme prejsť všetky stanoviská, na ktorých nám predstavovali udalosti zo života svätého Pavla. Na prvom stanovisku bolo našou úlohou rozlúštiť šifrovačku. Po jej rozlúštení sme dostali úryvky z listov svätého Pavla. Ak sme túto úlohu splnili dostali sme slovo a mohli sme ísť na ďalšie stanovisko. A tak sme pokračovali v ceste. Ďalšou úlohou bolo preliezť pavučinu, keď sme aj toto úspešne zvládli, za odmenu sme dostali slovo a išli sme ďalej, až sme sa dostali na lúku, na ktorej bol traktor. Našou úlohou bolo spoločnými silami roztlačiť tento traktor. Spojili sme sily dokopy, trocha sme sa posnažili a išlo to, a tak sme dostali slovo a pobrali sme sa ďalej.

Úloha, ktorá nasledovala, bola aj dosť o prekonaní sa, pretože nás čakala „lanovka“, na ktorej sme sa museli spustiť z dosť veľkej výšky. Srdiečko bilo, kolená sa triasli, ale nakoniec sme to všetci zvládli bez ujmy na zdraví a mohli sme pokračovať ďalej. Čakalo nás stanovisko, kde sme museli hádzať mince do vody a hneď po ňom stanovisko, v ktorom sme museli prenášať vodu. Keď sme zvládli aj disciplíny s vodou, pobrali sme sa ďalej.

Našou ďalšou disciplínou bolo pripevniť na jedného zo skupiny 30 kusov oblečenia. Hneď na vedľajšom stanovisku bolo za úlohu pomocou slamiek prečerpať vodu z kýbliku na zem, aby sme sa dostali k slovu. Potom nás už čakali len posledné dve stanoviská, na ktorých našou úlohou bolo pomocou čuchu zistiť, čo sa skrýva v kýbliku a na poslednom stanovisku sme vylúštili hlavolam. Potom sa už bežalo opäť na faru, kde nás už čakali pripravené špekačky, ktoré sme si potom opekali. Keď sme sa pekne napapkali, nasledovala ešte krátka scénka, pri ktorej sme aj vylúštili odkaz zo slov, ktoré sme dostali za splnenú úlohu na každom stanovisku.

A to bol už záver nášho pekného popoludnia v Ludrovej a všetci sme sa mohli, spokojní s vydareným dňom, vrátiť domov. Táto akcia bola prvým spoločným podujatím našich 3 susedných Domiek. Veríme, že sa pri podobných akciách stretneme aj častejšie.

Barborka K.

Po stopách starých Keltov

Tohtoročná dobrodružná výprava niesla názov „Po stopách starých Keltov“. A prečo vlastne Kelti? Nuž asi málokto z vás vie, že aj na našom území mali Kelti sídlo. Konkrétne v blízkosti Liskovej to bol Konislav.

Dobrodružná sa konala v sobotu 16. mája. Hoci cez týždeň to s počasím veľmi ružovo nevyzeralo, napokon sa cez víkend udržalo dobré počasie a my sme mohli podniknúť výpravu.

Všetko sa to odštartovalo na Mohylkách modlitbou a krátkym úryvkom o Keltoch. Potom sme sa rozdelili do skupín a..... išlo sa na to. Začali sme šifrovaním a keďže Liskovčanom lúštenie už celkom dobre ide, nebol to problém ani pre skupinu dievčat, ani pre skupinu chlapcov. Postupne sme prekonávali rôzne prekážky. Spoločnými silami sme sa dostali na Konislav, kde nás čakala tajnička a keďže všetci sa túžili dostať ďalej tak sme sa museli pobrať čo najrýchlejšie...

Nejdem tu opisovať celý priebeh dobrodružnej ale výlet to bol dobrý :-D

Trasa viedla od Mohyliiek až k Vrchštálu a odtiaľ do Vlčích jám, kde nám šikovní chlapci (Števkó a Tomáš) nachystali ohnisko, aby sme sa mohli urobiť poriadne keltské hody. Pôvodne sme rozmýšľali, čo tak si urobiť nejakého diviáčka, ale keďže sme cestou žiadneho nestretli, tak sme ostali len pri špekačkách, na ktoré sa tiež všetci tešili.

A ako to celé dopadlo? Podľa mojich informácií, neviem isto, ale na minuloročnej dobrodružnej výprave dievčatá porazili chlapcov.....no na tohtoročnej z vedenia chlapci zosadili dievčatá.

Dúfam, že sa všetkým výprava páčila a že sa na ďalšej opäť stretne, a aspoň v takom počte ako teraz. :-D

Mária S.

Letný tábor

Letný tábor sme mali tretí raz po sebe na jezuitskej chate v Trlenskej doline, tentokrát v termíne 10.-15. augusta. Zúčastnilo sa ho 20 detí, 5 animátorov a 10 členov organizačného tímu. Tento rok bola téma tábora možno pre viacerých prekvapujúca. Bol totiž námornícky, čo sa na prvý pohľad zdalo dosť zvláštne vzhľadom na to, že v okolí chaty nie je ani potok, nieto ešte rieka alebo jazierko, ale ukázalo sa, že sa dá zvládnuť aj bez nich.

Úvod do tábora sme spravili netradične, predtáborové stretko totiž bolo vonku pri Váhu, kde sa účastníci zoznámili so starým námorníkom, ktorý ich pozval na výpravu za pokladom morí.

Na tábore sme hrali príbeh pirátskeho kapitána Barthelemyho Roobertsa alias Wiliama podľa upravenej knižnej predlohy. V príbehu sme každý deň predstavili 3 pozitívne vlastnosti, ktoré by nemali chýbať žiadnemu námorníkovi.

Hlavnou kulisou bola veľká maketa lode, ktorú sme postavili vonku pod prístreškom celkom sa podobala :) Duchovnú službu nám zabezpečil salezián don Pavol Dzivý, ktorý sa staral aj o dokumentáciu.

V programe dní nás jednotlivé posádky (Portugalci prišli s pirátskou páskou cez oko, Taliani v námorníckom oblečení, Číňania v žltých tričkách s nášivkou čínskeho draka a Briti s námorníckymi šatkami) zoznámili so svojimi najznámejšími predstaviteľmi (Čeng Che, Vespucci, Cook, Magalhaes) formou scénok a v súťažiach, ktoré pripravili pre ostatných, ukázali, že námorníci počas výprav museli byť pripravení naozaj na všetko.

Čo sa týka priebehu tábora, vypichnem len kľúčové momenty. Pondelok bol prípravným dňom na plavbu. Posádky absolvovali zdravotnú prehliadku, preverili svojho tímového ducha v hre Ekosystémy a postavili aj maketu svojej vlastnej lode, aby mohli večer po slávnostnej rozlúčke s prístavom odplávať. No a večer ešte posádky museli hľadať svojich unesených kapitánov.

V utorok sme sa plavili po šírom mori, svoj program predstavili Taliani, námorníci absolvovali po 3 výcvikové kurzy (tento

rok sme mali až 18 kurzov, keďže každý člen posádky mal vlastnú funkciu (kapitán, 1. dôstojník, loďmajster, kormidelník, plavčík, kuchár), vyrobili si náramky a večer našli vakcínu proti epidémii, ktorá sa rozmohla medzi posádkou.

V stredu sme prišli k veľkému súostroviu. Na portugalskom ostrove nás sprevádzala portugalská posádka, na ďalšom ostrove sme postavili vodovody pre miestnych domorodcov, tímové zručnosti sme precvičovali hrou s lietajúcim tanierom a s plachtovou hrou. V noci ešte prví dôstojníci absolvovali kurz odvahy.

Vo štvrtok sme sa vybrali na výpravu do vnútrozemia, ktorá bola ale sťažená občasným dažďom, no nás ani horšie počasie neodradilo veď aj stredovekí námorníci museli prekonávať nástrahy zlého počasia. Zastavili sme sa aj na britskom ostrove, pod vedením kuchárov sme pripravili smotanovú tortu a večer sme mali opekačku. V tento deň sme museli čeliť aj 2 pirátskym prepacom, pri večernom sme sa museli brániť ich útoku, pri nočnom sa nám ich už podarilo poraziť a odohnať.

V piatok sme najskôr navštívili čínsky ostrov, vyrezávali z mydla, no a poobede sme už dorazili na ostrov pokladov a tak sme sa vybrali na výpravu za ním. Hľadanie bolo úspešné, večer každá posádka našla poklad, zaspievali sme si pri táboráku, dokončili príbeh pirátskeho kapitána, absolvovali krátku adoráciu v kaplnke, zjedli tortu a pekný deň sme zakončili premietaním prezentácie fotiek a videí pripravenej don Paľom.

Sobotu doobeda sme si nechali na slávnostné vyhodnotenie súťažného programu. Nakoniec zvíťazili Číňania pred Talianmi, Britmi a Portugalcami.

Veľmi pozitívne nás prekvapilo množstvo návštev, ktoré počas tábora prišli. Rodičia, starí rodičia, pán farár, pán starosta, mladí z Domky aj mimo ne - tí všetci mali možnosť na chvíľu zažiť námornícku atmosféru. A podľa reakcií sa zdalo, že sa im u nás páčilo, čo nás potešilo. Tiež im ďakujeme za všetko, čo nám priniesli, veru taký štedrý tábor si nepamätáme.

Jaro T.

Bodka za prázdninami

Celá akcia sa uskutočnila na už známom mieste v pondelok 31. augusta. Zraz detí bol pred školou o 9:00 avšak animátori už museli ísť o dobrú hodinku skôr aby to všetko stihli popripravať. A preto deti po príchode na miesto čakali už len námorníci a piráti na svojich ostrovoch pripravení na vylodenie sa nebojácnych posádok za vidinou zisku vytúženého pokladu. Po krátkom úvode a modlitbe vystúpili z radu piati odhodlaní kapitáni, ktorým bola hneď pridelená posádka. Takto vznikli posádky Barby & Kent,

Banány v čokoláde, Škôlka, Jack Sparrowci a Vločky. A tak sa z obyčajných detí stali námorníci, ktorí pod velením svojho kapitána začali objavovať tajuplné ostrovy, pričom museli získať časti odkazu, pomocou ktorého po rozlúštení zistili, kde sa poklad nachádza.

Na každom ostrove posádky zažili niečo nové. Museli niečo prekonať, zdolať, vydržať, vyhrať. V Číne mali za úlohu pomocou čínskych paličiek poprenášať čo najviac lentiliiek a taktiež im musela jedna lentilka vydržať v ústach čo najdlhšie nerozpustená. Austrália ako ostrov klokanov pripravila pre objaviteľov skoky vo vreciach, ktoré si však museli všetci navzájom držať. Hornatú Európu zdolávali posádky po visutom mostíku. Na lemurmi posiatej Afrike museli námorníci ukázať svoju silu a to v úlohe s názvom nohy ruky, kde posádka špekulovala nad tým, ako sa má „poskladať“, aby na zemi ostal len požadovaný počet rúk a nôh. No a v Amerike, ako to už bývalo zvykom u Indiánov v nezhodách, súperili proti sebe dvaja bojovníci priviazaní o totem. V rukách mali zbraň a bojovali na život a na smrť. Naše posádky čakalo to isté. Nebojte sa, boli síce priviazaní o strom, no ich jedinou zbraňou boli loptičky a nebojovali o svoj život, ale o to, kto najviac ráz trafi súpera.

Po prekonaní všetkých nástrah, návšteve piatich ostrovov a zdolaní všetkých úloh im zostala už len jediná a to poskladať a rozlúštiť odkaz. Našťastie ani táto úloha im nerobila problém a tak sa každá posádka tešila z pokladu vo forme sladkej odmeny. Potom sa ako správni námorníci všetci posilnili skvelou špekačkou a už tu bol čas vydať sa na návrat a opustiť šire moria plné dobrodružstiev, tajomných ostrovov a hlavne plné zážitkov, ktoré si istotne všetci so sebou odnášali.

Majo Ž.

Miništrantský futbalový turnaj

Dňa 19. septembra 2009 sa uskutočnil **7. ročník** miništrantského futbalového turnaja, ktorý pravidelne v septembri organizuje **Domka - Združenie saleziánskej mládeže v Liskovej**. Tento rok dostal turnaj aj svojho patróna, nový názov je „Miništrantský futbalový turnaj sv. Dominika Savia“. Turnaj sa už tradične koná na pomocnom futbalovom ihrisku v areáli Obecného športového klubu v Liskovej.

Pozvanie na turnaj prijali miništranti z **6 farností**: Lisková, Liptovská Lužná, Lúčky, Kalameny, Ružomberok - Klačno, Ružomberok - Baničné. Celkovo prišlo okolo 60 hráčov, ktorí boli rozdelení do 2 kategórií. Hralo sa systémom 2 zápasy každý s každým (mladší so 6 hráčmi, starší 4+1), 1 zápas trval 2x7 min. Víťaz bol určený na základe výslednej tabuľky.

V kategórii mladších hrali (prvýkrát o putovný pohár) tímy z Liskovej, Liptovskej Lužnej, Lúčok a z Kalamien. Z premiérového víťazstva sa tešili miništranti z Liptovskej Lužnej.

Celkové poradie mladší miništranti:

1. Liptovská Lužná, 2. Lisková, 3. Kalameny, 4. Lúčky

V kategórii starších sa tiež vytvorili 4 tímy (Lisková starší, Liptovská Lužná starší, Ružomberok - Klačno, Ružomberok - Baničné). Z víťazstva sa nakoniec radovalo mužstvo z Liskovej o to viac, že **putovný pohár v tejto kategórii získali tretíkrát po sebe**, a teda pohár zostáva natrvalo v Liskovej. O rok začnú súboje o nový putovný pohár.

Celkové poradie starší miništranti:

1. Lisková starší, 2. Ružomberok Baničné, 3. Ružomberok Klačno, 4. Liptovská Lužná starší

Po skončení turnaja na každého čakal vynikajúci guláš. Pri slávnostnom vyhodnotení každý tím dostal sladkú odmenu a pamätný diplom, no a víťazi si odniesli aj putovné poháre. Najlepším strelcom turnaja sa s 9 gólmi stal Filip Mydlíar z mladšieho tímu Liptovskej Lužnej.

Tento rok nás príjemne prekvapilo počasie aj záujem farností. Veríme, že budúci rok dokážeme osloviť aj ďalších.

Rast'o H.

Športový deň

Tradične netradičný športový deň. Všetko to vypuklo v sobotu 17. 10. 2009 o 9.00 hodine, plus mínus 20 minút. Väčšina detí pre mňa netradične stála a čakala pred hlavnou bránou budovy školy (samozrejme, že som neskôr zistila prečo).

Naša a moja najdrahšia „dcérenka“ Veronika T. sa zhostila svojej úlohy vynikajúco. Zašla po všetky deti a dovedla ich do šatne, kde ich už čakala tradičná úloha a to fixácia svojho podpisu do prezenčky. Medzitým poprichádzali ďalší a ďalší a ďalší a naposledy spachtoši alebo zábudlivci prezuviek. náš spoločný „tradične netradičný športový deň“ sme začali vonku spoločnou modlitbou s poďakovaním za všetkých, ktorí prišli a všetkých, ktorí nám umožnili tam byť a uskutočniť tento deň. Vonku sme pobudli ešte niekoľko minút hodinku? :), pretože súťaž,

ktorá bola pre deti pripravená bola spoločná pre všetkých a aby mali neobmedzený priestor (i keď obmedzený :).

Aby som nezabudla predstavím vám vedúcich skupiniek, ktorí tento rok boli tradične netradiční a to Dominik T., Zuzka A., Veronika P., Katka A. Bojovali a svoju úlohu si plnili veľmi dobre.

V tejto prvej úlohe plnili netradičnú štafetu, ktorá sa pre veľký úspech zopakovala aj druhý krát. Cieľom bolo plnenie úloh, ktoré im povedal vždy po dobehnutí náš človek, ktorí ich čakal. (Veronika T., Matúš S., Matúš D., Maťo H.). Netradične ich čakala za každou súťažou úloha, kde mali odpovedať správne na otázky typu: Koľko párov zvierat si zobral Mojžiš do korábu? :)

Spoločne sme sa potom presunuli do telocvične, kde 2 družstvá čakala súťaž Lakros a 2 družstvá Loďky (bližšie vám povedia fotky :) Medzitým plnili a odpovedali na určené otázky. V neposlednom rade plnili súťaž Hľadanie, ktorej úlohou bolo nájsť určené buď písmeno, tvar alebo číslo. Bonus bola nálepka domkára. (veľmi starostlivo schované, pochvala Veronika :)). Túto súťaž postupne plnili najmladší proti sebe až po najstarších.

Všetko prebiehalo v duchu : „Nie je dôležité zvíťaziť, ale zúčastniť sa.“ Všetci boli víťazi :) Mne zostáva poďakovať sa všetkým, ktorí sa akoukoľvek formou podieľali na organizácii, animátorom, ktorí neváhali a prišli pomôcť, samotným vedúcim skupiniek, deťom, no predovšetkým Nebeskému Otcovi, ktorí na nás dával pozor a vďaka nemu máme už teraz, ale ešte živú spomienku na požehnané strávený čas.

Zuzka N.

Tvorivé dielne

Záujemcovia o tvorivú činnosť si prišli obsadiť miestečko už pekných pár minút pred začiatkom, a veru urobili dobre, lebo nie všetkým sa ušlo miesto pri stole. Nakoniec nás bolo až 34.

Plánovaný začiatok - 16.00, dovtedy sme si pekne popripravovali materiál, pousádzali sa, pozakrývali stoly. O pomocníkov pri vyrábaní, ale aj pri upratovaní na konci nebola núdza. Všetci si zaslúžia vďaka (4 Veroniky, Barborky, Ivka, Natálky, Kika, Radka, ...).

No a čo sme vyrábali? Na pripravené voňavé sviečky sme si vystrihli pekný motív zo servítka a ten sme nalepili špeciálnym lepom na sviečku. Po uprataní sme si rozdali papiere na výrobu zimného pozdravu s motívom vločky. Najprv sme ju prekreslili na priesvitný papier, ktorý sme prilepili na biely tvrdý papier, a tak sme si vystrihli vločku, ktorú sme vlepili do pozdravu. Špeciálna biela fixka nám poslúžila na domalovanie ďalších vločiek. (Už aby začali padať, však.)

Snáď si aj doma niečo vianočné vyrobíte, z čoho budete mať radosť. Ja sa chystám ozdobiť sviečky na adventný veniec, ak máte aj vy biele sviečky, skúste to. Ivka B.

HLAVOLAMY

1. Fero sa chvastal v krčme pred kamarátom Mišom: "Položím na zem vreckovku. Ja sa postavím na jeden roh a ty zas na druhý roh tej istej vreckovky. Nepohnem sa, ani nebudem hýbať s vreckovkou, no i tak sa ma nebudeš môcť dotknúť."

Ako to chce dokázať?

2. Bača pasie každý deň ovce. Keď ich večer zatvára do košiara, ide jedna ovca za druhou. Koľko má oviec?

(Riešenia nájdete na str. 19)

PREDSTAVENIE STRETIEK A SPEVOKOLOV

1. - 2. ročník ZŠ

Stretko 1. a 2. ročníka hľadá nových členov, ktorí radi trávia voľný čas so svojimi kamarátmi, radi sa zabávajú a neboja sa skúsiť niečo nové... Na všetkých odvážlivcov sa tešíme **každý piatok od 15:00 do 16:00 v klubovni Domky**...

Tešia sa na teba animátorky Veronika T. a Janka N.

Zn.: Čím nás bude viac, tým lepšie...:)

3. - 4. ročník ZŠ

Si tretia alebo štvrtá, tak neváhaj a príď sa zabaviť na stretnutie pod vedením troch animátoriek (Márie Likavcovej, Alexandry Kubalovej a Márie Šulíkovej).

Stretávame sa **každú sobotu o 15:00 hod v našej klubovni**.

Čas si vyplníme zábavou, hraním, či rozprávaním... Ak si na stretnutie ešte nebol, urobil si chybu a zmeľ to!

5. - 6. ročník ZŠ

Sme celkom normálne nenormálni ľudia, bavíme sa spolu, učíme sa nové veci a všetko to má súvis s Domkou, nevieš si predstaviť Aké to je???? Tak príď a pridaj sa k nám, pretože presne takto sa zabávame na našom stretnutí - stretnutie piateho a šiesteho ročníka. Stretávame sa **každú sobotu o 16:30 hod**, aby sme sa spolu mohli zabaviť, odreagovať od školy... jednoducho mať super zážitky... Čakajú ťa stále usmievavé animátorky Zuzka A. a Majka S. Život máme len jeden, tak poďme si ho užívať!

7. - 9. ročník ZŠ - dievčatá

Máš voľnú sobotu a nevieš ako sa zabaviť? Neváhaj a príď sa s nami zabaviť, z chuti zasmiať a super pokecať. Nuda nehrozí!!! Ak nevieš ako vyzerá skupinový smiech, tak na našom stretnutí ho zažiješ na vlastnej koži, je to fakt komické! Tešíme sa na každú novú členku. Stretávame sa **každú sobotu o 13:00hod**. Čakajú ťa milé animátorky 2 Zuzky a jedna pomocná animátorka Barborka (naša absolventka).

7. -9. ročník ZŠ - chlapci

Akčné stretko plné zábavy organizuje ešte akčnejší animátor Maťko. Stretká boli zatiaľ len zriedka, ale ak sa pridáš môžu byť pravidelnejšie. Stretávame sa **v piatok po sv. omši**. Kto by chcel prísť a chodiť na to najlepšie stretko, nech sa ozve Maťovi a on mu dá bližšie informácie. Istotne si zahráš kalčeto, tak neváhaj a pridaj sa.

Detský spevokol

Pozdravujem všetkých súčasných i potenciálnych členov detského spevokolu! Tým súčasným a dlhoročné verným zo srdca ďakujem za ich osobný spevavý vklad do spoločného batôžka osláv Pána Boha a tým potenciálnym odkazujem, že nie je na čo čakať, radi privítame nových/staronových členov **každú stredu o 16.00 v klubovni Domky** :)

Kto spieva, 2x sa modlí! :) Teším sa na vás! Mária
PS: ...môžu byť aj raperi... :)

Mládežnícky spevokol

Všetci spevu chtví, nudiaci sa, aj tí, čo chcú zažiť kopec zábavy a súčasne ochotní pomáhať obohacovať svätú omšu spevom, kvákaním, či lalákaním, hraním - aj hra na nervy má v sebe niečo :) Áno, práve vy, neváhajte sa k nám pridať. Zn: Spolu dokážeme viac.

Kedy? Kto sa pýta, veľa sa dozvie... ale väčšinou v piatky.

PS: Čakáme Vás! :)

Pýta sa majster Deža na stavbe:
M: Deži, vidíš totu muchu na konci lešenia?

D: Ne, pán majster.

M: Tak chlapci, balíme pre slabú viditeľnosť!

Muž v bare hovorí žene:

- Slečna, chcel by som vám zavolať.
- Dobre, moje číslo je v telefónnom zozname.
- Ale, neviem ako sa voláte.
- Nevadí, meno je tam tiež.

* Riešenia hlavolamov :)

1. Vreckovku treba prestrčiť popod dvere. Fero bude stáť na jednej strane, Mišo na druhej strane dverí, na tej istej vreckovke, no i tak sa Mišo nebude môcť dotknúť Fera.
2. Keďže za druhou ovcou ide ešte jedna, bača má tri ovce.

Tabletky duchovnej múdrosti

Vianoce. Sú tu zas, ako každý rok. Každému sa určite zdá, že je to stále dookola to isté. Už v novembri sa hypermarkety vyzdobia trblietavými vianočnými ozdobami, dýcha na nás vianočná atmosféra. Beháme po obchodoch, kupujeme darčeky, veľa jedla a pitia, aby nič nechýbalo. Pečieme koláče. Upratujeme a zdobíme. Nič zvláštne... Vianoce sú každý rok, prečo by tie tohtoročné mali byť zvlášť výnimočné? Tie tri vianočné dni prejdú ako voda a ani sa nenazdáme a sme zasa v realite všedných dní.

Môže to byť takto, môžeme to takto obyčajne prežívať, ale aj nemusíme. Môžeme Vianoce prežiť vo svojom srdci, uvedomiť si ich poslanstvo a podstatu a tak tento odkaz šíriť všade do svojho okolia aj po celý rok.

Ježiš nie je predsa len tak hocikto, stojí za to porozmýšľať nad tým, prečo sám Boh zostúpil na zem. Zastavme sa na chvíľu a pripravme si svoje srdcia na Jeho príchod. Nechce prísť znova na našu zem, chce prísť do našich srdc. Klope. Sám chce byť pre nás najväčším Darom týchto Vianoc. Tak mu otvoríme.

Do tohto vianočného čísla som pre vás vybrala príbeh, vlastne rozprávku, o pavúkovi, ktorý zachránil život malému Ježiškovi. Keď budete doma zdobiť vianočný stromček, tak si naň spomeňte.

Erika

Pavúkov dar

Keď sa narodil malý Ježiš, neboli všetci šťastní. Jeden muž bol rozčúlený a nervózny. Kráľom Herodesom, ktorého poverili Rimania spravovaním Palestíny, lomcovala žiarlivosť. Od troch kráľov sa dozvedel, že v Betleheme sa narodil kráľ. keďže nevedel, ako to malé kráľovské dieťa vyzerá a ani kde presne ho má hľadať, zosnoval strašný plán: zabije všetky deti v meste, aby raz Ježiš nemohol ohroziť jeho kráľovskú moc.

Herodesovi vojaci vniesli do mnohých šťastných domov hrôzu a bolesť. Jozef a Mária vzali Ježiška a rýchlo sa vydali na cestu do Egypta. Večer po prvom dni úteku si hľadali útočisko v jaskyni. Bolo chladno, tak chladno, že zem pokryla srieň. Rodinka sa zložila, ako mohla, v jednom kútiku. Túlili sa k sebe, aby sa aspoň trochu zohriali. O rozložení ohňa nemohlo byť ani reči. Dupot koní vojakov doliehal až k nim.

Jozef a Mária si mysleli, že ich nikto nevidel. V skutočnosti tu jeden svedok bol. Malý pavúk, ktorý sa kolísal na vlákne, práve vo vchode do jaskyne. Keď pavúk

uvidel Ježiška, veľmi chcel niečo pre neho urobiť. Vedel, že mnoho zvierat mu dalo svoj darček. Rozhodol sa urobiť jedinú vec, ktorú dokáže: utkať pavučinu vo vchode do jaskyne, aby ju skrášil a vytvoril tak jemnú záclonu.

Náhle sa po chodníku prehnali Herodesovi vojaci. Hľadali dieťa, aby ho zabili. Keď prišli k jaskyni, chceli vojsť dnu a prehľadať ju, ale veliteľ si všimol pavučinu. Pokrývala ju jemná námraza a vyzerala ako čipková záclona uzatvárajúca vchod do jaskyne. „Nechajte tak,“ povedal veliteľ. „Vidíte, že je tam nedotknutá pavučina. Keby, niekto vošiel do jaskyne, potrhá by ju!“

Vojaci odišli. Tak malý pavúk zachránil Ježiškovi život, pretože urobil jedinú vec, ktorú vedel urobiť: utkal pavučinu. Dal mu jediné darček, ktorý mal.

Preto dodnes vešiame na vianočné stromčeky ligotavé nite. Tieto nite predstavujú vlákna pavučiny, bielej od námrazy na vchode do jaskyne na ceste do Egypta. Spomíname si tak na dar malého pavúka, ktorý zachránil Ježiškovi život.

Prevzaté z knihy Bruna Ferrera: Pastierova flauta

Keď sa budeme na Štedrý večer pozeráť na vianočný stromček a darčeky pod ním, spomeňme si na dar malého pavúka. Nie je dôležité, aký veľký či drahý je dar, záleží na tom, s akým úmyslom bol darovaný.

Z našej knižnice

Tajomstvá

Prešlo už viac ako 200 rokov od času, keď sv. Ján Mária Vianney bol malým chlapcom. Vráťme sa do jeho školských čias...

Starý učiteľ sa často vážne zadíval na malého Vianneya, ktorého očká hľadeli na neho plné nadšenia a dôvery. Aký len bol ten chlapec vážny na svojich deväť rokov! Áno, tie časy zanechali v citlivom srdci dieťaťa tmavé tiene.

Medzi Jánovými spolužiakmi a spolužiačkami bolo aj susedovo dieťa, Marion Vicentová, živé a milé stvorenie, ktoré bolo úprimne oddané tichému kamarátovi. Pri hre i práci, ktorú už teraz musel chlapec doma vykonávať, bola mu vernou spoločníčkou.

Istého letného dňa mal Ján viesť do mlyna Saint-Didier osla, zaťaženého dvoma vrecami obilia. Marion, ktorá smelo kráčala vedľa neho, veselo džavotala o všeličom, hoci mlčanlivý chlapec veľa neodpovedal. Slnko nemilosrdne pálilo z bezoblačného augustového neba, a keď sa so svojím Sivkom dostali na tienisté miesto, rozhodli sa, že si trochu oddýchnu. Aj osol bol s odpočinkom spokojný. Deti sedeli chvíľu bez slova. Okolo bolo hlboké ticho. Ani vtáčik nezaštebotal na vetvičke stromu, ba ani lístoček sa nepohol. Zdalo sa, že aj Marion stratila reč a o čomsi húpala. Konečne si dodala odvahy a povedala:

„Počuj, Ján, chcela by som sa ti zdôveriť s niečím, čo nikto nesmie vedieť!“

„Ani Pán Boh?“ udivený pozrel na ňu Ján svojimi jasnými vážnymi očami.

„Ale, áno! On to môže vedieť!“

„Tak povedz, ak chceš!“

„Chcem sa za teba vydať!“ vybuchlo dievča.

„Čo chceš?“ vyvalil na ňu chlapec oči.

„Vydať sa za teba! Potom budeme manželmi a ostaneme navždy spolu.“

Chlapec sa ešte stále meravito díval pred seba a neodpovedal.

„Tak povedz predsa niečo!“ nájstojila Marion.

„Nie!“ pokrútil Ján hlavou.

„Nechceš? Nechceš ma?“ zajakalo sa sklamané dievča.

„Ja sa vôbec neožením!“ odpovedal rozhodne chlapec.

„Nechceš sa vôbec ženiť? Ale prečo?“

„Počuj, Marion!“ odvetil Ján po dlhšej chvíľke.

„Aj ja ti chcem povedať tajomstvo, o ktorom nikto nevie, a ani ty ho nesmieš nikomu prezradiť. Chcem sa stať kňazom!“

„Čím sa chceš stať?“ Dievča otvorilo naširoko ustrašené oči.

„Ved' ti hovorím! Chcem sa stať kňazom!“

„Nie, nie!“ kričala malá.

„To nesmieš! Potom sa budeš musieť stále skrývať, a ak ťa nájdu, zabijú ťa.“

„Nech ma zabijú! Ja sa nebojím!“

„A ja? Ja potom zomriem od strachu o teba. Nedávno objavili jedného kňaza v jaskyni na Mont d'Or a tak dlho ho naháňali rozzúrenými psami po lese, že už viac nemohol ďalej. Potom ho zatvorili do väzenia a o niekoľko dní neskôr ho zabili. Nie Ján, buď čím chceš, ale nie kňazom!“ Siahla po ruke svojho spoločníka, ale on ju odtiahol a povedal:

„Keď sa niekto chce stať kňazom, nik ho nesmie zadržať. Ani ty!“

„Počuj!“ začalo plakať dievča. „Nemusíš si ma vôbec vziať, ak nechceš. Ale nesmieš sa stať kňazom!“

Chlapec ešte chvíľu bojoval so svojím súcitom k dobrému dievčaťu, potom rázne vyskočil a povedal: „Teraz už prestaň fňukať! Ideme ďalej!“

„Áno, už idem!“ zavzlykala Marion a utrela si slzy.

„Tak a teraz sa pomodlíme ruženec, aby sme nehovorili hlúposti!“ rozhodol chlapec a začal predriekať Verím v Boha. Dievča odpovedalo rozrušene, poplietlo sa v modlitbe, takže jej Ján musel pomáhať.

„Čo si len má ten osol myslieť, keď ani ruženec nevieš!“ pohodil chlapec.

„Nech si myslí, čo chce!“ odsekla Marion urazene. Potom sa vzchopila a viac už nemuseli prerušiť modlitbu, až kým sa pred nimi neobjavili krídla veterného mlyna.

Ticho sa vrátili so svojím somárikom do Dardilly. Tajomstvo, ktoré si navzájom zverili, pochovali do svojich detských sŕdc. Marion bola už babičkou, keď o tom neskôr znova rozprávala.

„Som predsa len rada, že vtedy povedal nie,“ priznávala potom so spokojným úsmevom.

„Aj ja!“ prikývol jej manžel a potiahol si zo svojej hlinenej fajky.

*(Z knihy **Aj diabol pred ním kapituloval** o živote sv. Jána M. Vianney od Wilhelma Hunnermanna)*

PF 2010 *praje* domka

